

GAZİ KARS

AYLIK - HABER - KÜLTÜR - EDEBİYAT DERGİSİ ŞUBAT 2008

"Geçme namert köprüsünden, goy aparsın sel seni
Yatma tilki gölgesinde, goy yesin aslan seni!"

Kars Atasözü

UMUT VE MUTLULUK

Belki, ALLAH yanlış insanlarla tanışmamızı istedi, doğru insanı tanımadan önce, Böylece en sonunda doğru insanla tanıştığımızda, bu hediye ne yüce olduğunu anlamamız için. Belki, mutluluk kapısı kapandığında, başkası açılıyordu,

Böyle zamanlarda kapanan kapıya öyle uzun bakarız ki, bizim için açılan diğer kapıyı görmeyiz bile.

Belki, en iyi arkadaşlık, karşılıklı birer koltukta, tek bir kelime etmediğiniz, gözlerimizle anlaştığımız ve giderken bunun hayatınızdaki en iyi sohbet olduğunu düşündüğünüz kişilerde saklıdır. Belki, elimizde olanın kıymetini kaybettiğimizde anladığımız doğru olabilir,

Elimize gelene kadar neler kaçırdığımızın farkına varamadığımız da doğrudur. Belki, Cumhuriyet'in değerini bilmenin, bir arada dostça yaşayabilmenin, zorluklara birlikte göğüs gerebilmenin, özgürlüğü hissedebilmenin, yarınları güvenle bakabilmenin değerini bilmek; olduğunu henüz anlayamamışızdır Belki, Çanakkale'de, Çankırı'da canları pahasına mücadele eden binlerce isimsiz kahramanımızın bu vatanı kurduğu Cumhuriyet yönetiminin, Atatürk'ün önderliğinde çok büyük fedakarlıklarla kazanılan ölüm kalım savaşında yitirdiğimiz binlerce şehidin, binlerce gazinin ölüm harcı olduğunu, Kurulan bu büyük eserin her yönü ile gelişmesi, geliştirilmesi, doğabilecek her türlü tehlikeden titizlikle korunmasının Cumhuriyet kuşaklarının Atatürk'e ve onun inkılâp arkadaşlarına borçlu olduğu kaçınılmaz bir görev olduğunu da onun yokluğunda anlayacağız.

Son günlerde kaybetme korkusu, tehlikesi bizi sarmışken belki de en çok konuşulan kelime "UMUT". Gazete başlıklarından, kafelerdeki sohbetlere kadar her cümleye egemen olan UMUT. En ihtiyacımız olan şey.

Etrafımızda gelişen olaylar bizleri kuşatma altına almıştı. Ne dün nede geleceği görmek mümkündü. Umut sandığımız her şey bizleri yolda bırakıyordu. Ekonomik sistemler bir gecede çökebiliyordu. Güvendiğimiz insanlar bizleri bir anda yolda bırakabiliyordu. Üniversite mezunu olmak veya yabancı bir dil bilmek yetmiyordu artık. İşsizlik vardı. İçerimizde kaybolan şeyler vardı her gün, her gün hayal kırıklıklarıyla ve olmadıklarımızla yüzleşmek zorundaydık.

Yaşamlarımız elimizden gelip geçiyordu. Ne anı tutabiliyorduk nede bir sonrakini. Her gece yorgunlukla evlerimize dönüp, kronik yalnızlığımızla ve tüm gün bizleri takip eden, arkamızdan alaycı laflar atan, taşıyan kayboluşlarımız geceleyin daha çok güç kazanıyordu bize karşı. Her an, en derinlerden bir şeyler bizi öldürüyordu. Sessizce ağlamayı öğreniyorduk sessizce kabul etmeyi.

Karanlıkta yapılacak en iyi şey gözlerini kapatmaktır aydınlığa kadar, sabaha aydınlığa dirilme ümidiyle. Ama fikri bile korkutucuydu. Kim isterdi yeniden aynı kısır döngüye, aynı ölüme dirilmeyi? Evet, yukarda çizdiğimiz gibi umutsuzluk senaryoları, söylevleri aslında o kadar kolaydır ki, birçoğünü belki de yaşıyoruz. Oysa zor olan umut etmek, umudu diri tutmak, yaşatmak. Yaşamda ayakta kalabilmenin yolu umut, sanırım umuda sarılanların, doğumla ölüm arasında geçen o zaman süresinde, hemen her dönemeçte umudun mutlaka bir biçimde var olduğunu, insanların şöyle veya böyle bir umuda sarılarak yaşamlarını sürdürdüklerini, zorlukların üstesinden bu şekilde geldiklerini görürsünüz. Umut, insanın geleceğe dair beklentileri, özlemleri, hayalleri ve hedefleridir. "Umutsuz" yaşanmaz" denir. Öyledir gerçekten, insan umutsuz yaşayamaz.

Yaratma ve hep daha ileriye doğru taşıma mücadelesidir.

Kaldır başını göğle! - Bir umut hep vardır. - Güneş her gün doğar - Güneşe aç yüreğinin perdelerini - Ne varsa gecenin karanlığında - Her sabah yıka, ant... - Her gün yeni bir başlangıçtır - Her gün tazelenir umut seslenir sana - "Bak ben yine buradayım - Yılma, yorulma"... Bir umut hep vardır.

Kime ait olduğunu bilmediğim ama çok sevdiğim aşağıdaki öyküyü sizlerle paylaşmak istedim...

Mumların Öyküsü!

"Dört tane mum usul usul yanıyordu... Ortalık o kadar sessizdi ki, mumların konuşmalarını duyabiliyordunuz... Birinci mum dedi ki: "Ben BARIŞ'ım. Ama kimse benim yanmama yardımcı olmuyor. Sanırım yakında söneceğim." Alevi hızla azaldı ve sonunda tamamen söndü.

İkinci mum:

"Ben VEFA'yım.

Ne yazık ki artık vazgeçilmez değilim. Onun için, bundan sonra yanıp durmamın bir anlamı kalmadı." Sözlerini tamamladığında esen hafif bir rüzgâr onu tamamen söndürdü... Sırası geldiğinde üçüncü mum, hüzünlü bir sesle dedi ki: "Ben SEVGİ'yim! Yanacak gücüm kalmadı. İnsanlar beni unuttu, değerimi anlamıyorlar. En yakınlarını sevmeyi bile unuttular." SEVGİ 'de daha fazla beklemeden sönüp gitti... Ansızın. Odaya bir çocuk girdi ve üç mumunda yanmadığını gördü. "Neden yanmıyorsunuz? Sizin sonsuza kadar yanmanız gerekmiyor muydu?" dedi. Ve ardından ağlamaya başladı... O zaman dördüncü mum konuşmaya başladı:

"Korkma, ben yandığım sürece öteki mumları da yeniden yakabiliriz, ben UMUT'um!" Çocuk parlayan gözleriyle UMUT mumunu aldı ve öteki mumları birer birer yaktı... UMUT ışığı yaşamımızdan hiç eksik olmamalı... ...Ki hepimiz onunla birlikte VEFA'yı, BARIŞ'ı ve SEVGİ'yi yaşatabilelim..." Umutla, inançla bakmak, yaşama yaşamda mutlu olup olmamak tamamıyla kişinin tercihi.

Bakınız Roosevelt bu konuda ne diyor: "İzniniz olmadıkça kimse size zarar veremez." Gandhi ise: "Biz kendi elimizle teslim etmedikçe, onlar özsaygımızı alamazlar." diyerek üzüntülerin ve mutsuzlukların kaynağının kişinin kendisi olduğunu üzerine vurguluyor. Hiç kimse iznimiz olmadan bizi üzemeyiz, şayet mutsuzsak bu kendi tercihimizdir. Kendimizin mutsuz olmasına izin vermiyelim...

Yaşama inat doğduğumuzda, biz ağlarken kahkahalarla gülen, çevremizdekilere inat dimdik, inançlarımız sevgilerimiz, mecnunsu aşklarımız, tertemiz yüreğimiz, sevgi dolu kalbimiz dostane, babacan tavrımız ile bir gün yaşama elveda dediğimizde ağlayan biz değil çevremizdekiler olsun bize kahkahalarla gülen ölümü bile dimdik ayakta karşılayanlardan olalım Yolunuz yüreğiniz kadar aydınlık, uğurunuz ve bahtınız açık olsun. Mutlu yarınlara...

Gazi Kars